Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 2 februari 2012 *

”Överklagande — Dumpning — Förordning (EG) nr 1472/2006 — Import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Kina och Vietnam — Förordning (EG) nr 384/96 — Artiklarna 2.7, 9.5 och 17.3 — Status som företag som verkar i en marknadsekonomi — Individuell behandling — Stickprovsmetoden”

I mål C-249/10 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 18 maj 2010,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, Kowloon (Kina),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Zhongshan (Kina),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Guangzhou (Kina),

Risen Footwear (HK) Co. Ltd, Kowloon,

företrädda av L. Ruessmann, A. Willems, S. De Knop och C. Dackö, avocats,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix och R. Szostak, båda i egenskap av ombud, biträdda av G. Berrisch, Rechtsanwalt, och N. Chesaites, barrister,

svarande i första instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av T. Scharf och H. van Vliet, båda i egenskap av ombud,

Confédération européenne de l’industrie de la chaussure (CEC),

intervenienter i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Malenvoský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (referent) och D. Šváby,

* Rättegångsspråk: engelska.

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 maj 2011,

och efter att den 6 september 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Brosmann Footwear (HK) Ltd (nedan kallat Brosmann), Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (nedan kallat Lung Pao) och Risen Footwear (HK) Co. Ltd har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 4 mars 2010 i mål T-401/06, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mot rådet (REU 2010, s. II-671) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 275, s. 1) (nedan kallad den omtvistade förordningen).

Tillämpliga bestämmelser

2 Europeiska unionens tillämpning av antidumpningsåtgärder regleras i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 461/2004 av den 8 mars 2004 (EUT L 77, s. 12) (nedan kallad grundförordningen).

3 I artikel 2.7 i grundförordningen föreskrivs, vad gäller villkoren för beviljande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi (nedan kallad marknadsekonomisk status), följande:

”7.

a) I fråga om import från länder utan marknadsekonomi … skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller skall betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

Ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi skall väljas ut på ett sätt som inte är oskäligt, varvid hänsyn skall tas till alla tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga när valet görs. Hänsyn skall även tas till tidsfrister. När det är lämpligt skall ett tredje land med marknadsekonomi, som är föremål för samma undersökning, användas.

Parterna i undersökningen skall snarast efter det att undersökningen inletts underrättas om vilket tredje land med marknadsekonomi som kommer att användas och skall ges en frist om tio dagar för att framställa sina kommentarer.

b) I fråga om antidumpningsundersökning rörande import från Folkrepubliken Kina … skall normalvärdet bestämmas i enlighet med punkterna 1–6, om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen … visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

c) Ett krav enligt punkt b måste göras skriftligen och innehålla tillräcklig bevisning att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden, det vill säga om

— företagens beslut om priser, kostnader och insatsvaror, exempelvis vad gäller råmaterial, kostnader för teknik och arbetskraft, produktion, försäljning samt investeringar, fattas som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan och utan ett större statligt inflytande i detta hänseende, och kostnader för de viktigaste insatsvarorna återspeglar i stort sett marknadsvärden,

— företagen har en enda uppsättning räkenskaper som är föremål för en självständig revision i överensstämmelse med internationella redovisningsnormer och som tillämpas för alla ändamål,

— företagens tillverkningskostnader och ekonomiska situation inte är föremål för betydande snedvridningar till följd av det tidigare icke-marknadsekonomiska systemet, särskilt vad gäller avskrivning av tillgångar, andra nedskrivningar, byteshandel och betalning genom skuldavskrivning,

— de berörda företagen omfattas av lagar om konkurser och ägandeförhållanden som garanterar rättssäkerhet och stabila villkor för företag, och

— valutaomräkning sker till marknadskurser.

Beslut om tillverkare uppfyller ovan nämnda kriterier skall fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts, efter särskilt samråd med rådgivande kommittén och efter det att gemenskapsindustrin har givits möjlighet att yttra sig. Detta beslut skall förbli gällande under h[e]la undersökningen.”

4 Artikel 3 i grundförordningen har rubriken ”Fastställande av skada”. Artikel 3.1, 3.2 och 3.7 har följande lydelse:

”1. Enligt denna förordning skall, om inte annat anges, begreppet skada avse väsentlig skada för gemenskapsindustrin, risk för väsentlig skada för gemenskapsindustrin eller avsevärd försening av etablerandet av sådan industri och begreppet skall tolkas enligt bestämmelserna i denna artikel.

2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

…

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser,

minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av[,] och konkurrens mellan[,] producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.”

5 I artikel 5.2–5.4 i grundförordningen föreskrivs, vad gäller villkoren för att inleda en antidumpningsundersökning, följande:

”2. Ett klagomål enligt punkt 1 skall innehålla bevis för dumpning, skada och orsakssamband mellan den påstått dumpade importen och den påstådda skadan. …

...

3. Kommissionen skall i möjligaste mån pröva riktigheten och tillförlitligheten hos den bevisning som framläggs i klagomålet för att fastställa om den är tillräcklig för att motivera att en undersökning inleds.

4. En undersökning enligt punkt 1 skall endast inledas om det, på grundval av en granskning av i vilken grad det bland gemenskapsproducenter av likadan produkt finns stöd för eller motstånd mot klagomålet, fastställs att klagomålet är ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning. Klagomålet skall anses vara ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning om det stöds av gemenskapsproducenter vars sammanlagda produktion utgör mer än 50 % av den totala produktionen av den likadana produkten för den del av gemenskapsindustrin som antingen uttrycker stöd för eller motsätter sig klagomålet. Undersökningen skall dock inte inledas om de gemenskapsproducenter som uttryckligen stöder klagomålet tillsammans svarar för mindre än 25 % av gemenskapsindustrins sammanlagda produktion av den likadana produkten.”

6 I artikel 9.5 och 9.6 i grundförordningen föreskrivs följande:

”5. En antidumpningstull skall på ett icke-diskriminerande sätt och med ett i varje enskilt fall lämpligt belopp införas på import av en produkt som, oavsett var den kommer ifrån, konstaterats vara dumpad och vålla skada, utom på import från de leverantörer vars åtaganden enligt denna förordning har godtagits. I den förordning genom vilken tullen införs skall tullen anges för varje leverantör eller, om detta är praktiskt ogenomförbart och som regel i de fall som avses i artikel 2.7 a, för varje berört leverantörsland.

I de fall där artikel 2.7 a är tillämplig skall emellertid en individuell tull fastställas för de exportörer som på grundval av korrekt underbyggda ansökningar kan visa att de uppfyller följande kriterier:

a) Exportören kan fritt ta hem kapital och vinster, i de fall företaget helt eller delvis är i utländsk ägo eller är ett samriskföretag.

b) Exportpriser, exportkvantiteter och försäljningsvillkor bestäms fritt.

c) Majoriteten av aktierna eller andelarna i företaget tillhör enskilda personer. Statliga tjänstemän i styrelsen eller i viktiga ledningspositioner skall utgöra en minoritet, eller så måste det påvisas att företaget ändå är tillräckligt oberoende i fråga om statlig inblandning.

d) Valutaomräkning sker till marknadskurser.

e) Den statliga inblandningen är inte av sådant slag att åtgärderna kan kringgås om enskilda exportörer beviljas olika tullsatser.

6. Om kommissionen har begränsat sin undersökning i enlighet med artikel 17, får varje antidumpningstull som tillämpas på import från de exportörer eller producenter som har givit sig till känna enligt artikel 17 men som inte har omfattats av undersökningen, inte överstiga den vägda genomsnittliga dumpningsmarginal som fastställts för parterna i stickprovet. … Enskilda tullsatser skall tillämpas på import från exportörer eller producenter som enligt artikel 17 beviljats individuell behandling.”

7 I artikel 17.1 och 17.3 i grundförordningen föreskrivs, vad gäller tillämpningen av ett stickprovsförfarande, följande:

”1. I de fall där antalet klagande, exportörer eller importörer, slag av produkter eller transaktioner är stort får undersökningen begränsas till ett rimligt antal parter, produkter eller transaktioner genom statistiskt representativa stickprov som utförs på grundval av de uppgifter som är tillgängliga när urvalet görs, eller till den största representativa produktions-, försäljnings- eller exportvolym som rimligen kan undersökas inom den tid som står till förfogande.

…

3. I de fall undersökningen har begränsats enligt denna artikel skall en enskild dumpningsmarginal dock beräknas för varje exportör eller producent som inte ursprungligen utvaldes och som lämnar de nödvändiga uppgifterna inom de tidsfrister som anges i denna förordning, utom när antalet exportörer eller producenter är så stort att enskilda undersökningar skulle bli orimligt betungande och skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid.”

8 Artikel 18.3 och 18.4 i grundförordningen har följande lydelse:

”3. Även om de uppgifter som lämnas av en berörd part inte är fullkomliga i varje avseende bör de inte lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga.

4. Om bevis eller uppgifter inte godtas skall den part som lämnat dem omedelbart underrättas om orsakerna till detta och ges tillfälle att lämna ytterligare förklaringar inom den fastställda tidsfristen. Om förklaringarna inte anses vara tillfredsställande skall skälen till att dessa bevis eller uppgifter avvisas anges och uppges i de avgöranden som offentliggörs.”

Bakgrund

9 Bakgrunden till tvisten beskrivs av tribunalen i punkterna 10–42 i den överklagade domen enligt följande:

”10 Sökandena … är bolag som tillverkar och exporterar skor i Kina.

11 Import av skor från Kina som ingår i vissa klasser i Kombinerade nomenklaturen omfattades tidigare av ett system med kvantitativa kvoter som upphörde att gälla den 1 januari 2005.

12 Efter att Confédération européenne de l’industrie de la chaussure (Europeiska konfederationen för skoindustrin, nedan kallad CEC) den 30 maj 2005 gett in ett klagomål, inledde Europeiska gemenskapernas kommission ett antidumpningsförfarande beträffande import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Kina och Vietnam. Inledandet av detta förfarande tillkännagavs i *Europeiska unionens officiella tidning* den 7 juli 2005 (EUT C 166, s. 14) (nedan kallat meddelandet om att förfarandet inletts).

13 Med hänsyn tagen till det stora antalet berörda parter anges, i punkt 5.1 a i meddelandet om att ett förfarande inletts, att ett stickprovsförfarande skulle tillämpas i enlighet med artikel 17 i grundförordningen.

14 Sökandena kontaktade kommissionen och inkom den 25 och den 26 juli 2005 med den information som enligt artikel 5.1 a i och 5.1 e i meddelandet om att ett förfarande inletts ska lämnas för att ha möjlighet att delta i det stickprovsförfarande bestående av ett urval av exporterande tillverkare som denna institution avsåg att tillämpa enligt artikel 17 i grundförordningen, och för att kunna beviljas status som företag som verkar i en marknadsekonomi (nedan kallad marknadsekonomisk status), eller i vart fall beviljas individuell behandling.

15 Den 23 mars 2006 antog kommissionen förordning (EG) nr 553/2006 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam (EUT L 98, s. 3) (nedan kallad förordningen om preliminär tull).

16 Enligt skäl 9 i förordningen om preliminär tull omfattade undersökningen av dumpning och skada perioden från och med den 1 april 2004 till och med den 31 mars 2005 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av omständigheter av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden från och med den 1 januari 2001 till och med den 31 mars 2005 (nedan kallad skadeundersökningsperioden).

17 Med hänsyn till att det var nödvändigt att fastställa ett normalvärde för de exporterande tillverkare i Kina och Vietnam som inte skulle komma att beviljas marknadsekonomisk status, gjordes kontrollbesök i tre brasilianska företags lokaler i syfte att fastställa normalvärdet på grundval av uppgifter från ett jämförbart land, i detta fall Förbundsrepubliken Brasilien (skäl 8 i förordningen om preliminär tull).

18 Det följer av skälen 10, 11, 40 och 41 i förordningen om preliminär tull att den berörda produkten framför allt omfattar sandaler [och] kängor [samt] stövlar och skor för stadsbruk (urban footwear och cityshoes) med en överdel av läder eller konstläder. Av skälen 12–31 i förordningen om preliminär tull följer dessutom att kommissionen uteslöt avancerade sportskor (Special Technology Athletic Footwear, nedan kallade avancerade sportskor) från definitionen av den berörda produkten, samt att den lät barnskor ingå däri. Enligt skäl 38 i förordningen om preliminär tull har alla skodon med överdelar av läder i grunden samma huvudsakliga egenskaper och användningsområden och uppfattas på samma sätt av konsumenterna, även om de omfattar många olika modeller och typer. Enligt skäl 39 i samma förordning konkurrerar således alla dessa olika modeller och typer av skor med varandra och är i mycket stor utsträckning sinsemellan utbytbara.

19 Kommissionen drog således, i skäl 52 i förordningen om preliminär tull, slutsatsen att alla de typer av skodon med överdelar av läder eller konstläder som tillverkas och säljs i de berörda länderna och i Brasilien, samt de som tillverkas och säljs av gemenskapsindustrin på gemenskapsmarknaden, är likadana som de som exporteras från de berörda länderna till gemenskapen.

20 Inom ramen för fastställande av dumpningen tillämpade kommissionen ett stickprovsförfarande. I skäl 55 i förordningen om preliminär tull anges att bland de kinesiska exporterande tillverkare som förklarade sig villiga att ingå i urvalet, hade 154 av dem exporterat till gemenskapen under undersökningsperioden. I samma skäl anges att dessa företag inledningsvis hade betraktats som samarbetsvilliga, och beaktades när urvalet gjordes.

21 Det följer av skäl 57 i förordningen om preliminär tull att kommissionen slutligen gjorde ett urval som innefattade tretton kinesiska exporterande tillverkare, som svarade för mer än 20 procent av exportvolymen från Kina till gemenskapen. Enligt skäl 59 i samma förordning beaktades följande kriterier vid det aktuella urvalet. För det första beaktades omfattningen av den exporterande tillverkarens export till gemenskapen. För det andra beaktades omfattningen av den exporterande tillverkarens försäljning på hemmamarknaden. Vad gäller det sistnämnda kriteriet uppgav kommissionen, i skäl 60 i förordningen om preliminär tull, att uppgifterna avseende försäljningen på hemmamarknaden ökade urvalens representativitet genom att ge information om priser och kostnader för tillverkning och försäljning av den berörda produkten på hemmamarknaderna. Enligt skäl 61 i förordningen om preliminär tull svarade de kinesiska företag som ingick i urvalet för 25 procent av de kvantiteter som exporterades till gemenskapen, och för 42 procent av [den försäljning] på den kinesiska hemmamarknaden som de tillverkare som hade samarbetat i undersökningen hade haft. I samma skäl anges att den omständigheten att avancerade sportskor hade uteslutits från definitionen av den berörda produkten inte nämnvärt påverkade urvalens representativitet.

22 De exporterande tillverkare som inte hade valts ut underrättades i enlighet med skäl 62 i förordningen om preliminär tull om att en eventuell antidumpningstull på deras export skulle beräknas enligt artikel 9.6 i grundförordningen. I skäl 64 i förordningen om preliminär tull konstaterade kommissionen, med avseende på de exporterande tillverkarnas ansökningar om att en individuell dumpningsmarginal skulle beräknas för dem i enlighet med artikel 9.6 och artikel 17.3 i grundförordningen, att en individuell undersökning av dessa skulle bli orimligt betungande och förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid. Mot denna bakgrund fastställdes dumpningsmarginalen för dessa tillverkare på grundval av det vägda genomsnittet av dumpningsmarginalerna för de företag som ingick i urvalet (skälen 135 och 143 i förordningen om preliminär tull).

23 Ett utav de tretton företag som inledningsvis ingick i urvalet besvarade inte det frågeformulär avseende antidumpning som kommissionen hade sänt till det (skäl 63 i förordningen om preliminär tull).

24 Vad gäller definitionen av gemenskapsindustrin påpekade kommissionen, i skäl 150 i förordningen om preliminär tull, att klaganden[a] svarade för 42 procent av gemenskapens totala produktion av den berörda produkten. I skälen 65 och 151 i förordningen om preliminär tull anges att kommissionen gjorde ett urval på tio gemenskapstillverkare baserat på företagens storlek sett till tillverkningsvolym och belägenhet. De tillverkare som ingick i urvalet svarade för 10 procent av klagandenas produktion. Det konstaterades således att de 814 gemenskapstillverkare som hade ingett klagomålet utgjorde ”gemenskapsindustrin” i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen (skäl 152 i förordningen om preliminär tull).

25 Vad gäller de gemenskapstillverkare som ingick i urvalet påpekade kommissionen att vissa hade kunder i gemenskapen som också köpte produkter från Kina och Vietnam, och alltså direkt gynnades av denna import. Tillverkarna befann sig därför i ’en känslig position’, eftersom vissa av deras kunder kunde förebrå dem för att de hade lämnat in eller stödde en framställning om påstådd skadevållande dumpning. Dessa tillverkare ansåg att det därför förelåg risk för att en del av deras kunder skulle ’vidta motåtgärder’ och eventuellt dra sig ur affärsförbindelsen. Kommissionen biföll således den begäran om konfidentiell behandling som hade framställts av de företag som ingick i urvalet, vilken avsåg att deras namn inte skulle röjas (skäl 8 i förordningen om preliminär tull).

26 Vad gäller den nivå som de preliminära antidumpningsåtgärderna ska uppnå för att undanröja skadan uppgav kommissionen, i skäl 284 i förordningen om preliminär tull, att gemenskapsindustrin kunde förväntas uppnå en vinstmarginal på 2 procent av omsättningen om det inte förekom någon skadevållande dumpning. I samma skäl anges att denna vinstmarginal

motsvarar den högsta vinstnivå som gemenskapsindustrin uppnådde under skadeundersökningsperioden, närmare bestämt under år 2002 då de berörda ländernas marknadsandelar var förhållandevis låga jämfört med dem som innehades under undersökningsperioden.

27 Genom skrivelser av den 7 och den 12 april 2006, sände kommissionen, med stöd av artikel 14.2 respektive artikel 20.1 i grundförordningen, sökandena en kopia av förordningen om preliminär tull och en handling med uppgifter om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för införandet av preliminär antidumpningstull (nedan kallad den preliminära upplysningshandlingen). Kommissionen uppmanade sökandena att inkomma med eventuella synpunkter på dessa handlingar senast den 8 maj 2006.

28 Genom skrivelser av den 8 maj 2006 inkom två av sökandena, Brosmann Footwear (HK) … och Lung Pao …, med sina synpunkter till kommissionen på förordningen om preliminär tull och den preliminära upplysningshandlingen.

29 Den 2 juni 2006 ägde ett möte rum mellan Lung Pao och kommissionen i kommissionens lokaler.

30 Den 8 juli 2006 sände kommissionen, med tillämpning av artikel 20.2–20.4 i grundförordningen, sökandena en slutlig upplysningshandling via fax med uppgifter om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för förslaget att införa en slutgiltig antidumpningstull. Kommissionen uppmanade sökandena att inkomma med eventuella synpunkter på den slutliga upplysningshandlingen senast den 17 juli 2006.

31 Genom skrivelse av den 28 juli 2006 överlämnade kommissionen en handling med kompletterande slutliga upplysningar till sökandena.

32 Genom skrivelser av den 17 juli och den 2 augusti 2006 inkom tre av sökandena, nämligen Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) [Ltd], Lung Pao och Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, med sina synpunkter till kommissionen på den slutliga upplysningshandlingen och handlingen med kompletterande slutliga upplysningar. Genom skrivelse av den 7 augusti 2006 inkom en annan sökande, Risen Footwear (HK) Co. [Ltd], med sina synpunkter till kommissionen på handlingen med kompletterande slutliga upplysningar.

33 Den 5 oktober 2006 antog Europeiska unionens råd [den omtvistade] förordning[en] … Genom [nämnda förordning] införde rådet en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder eller konstläder, med undantag för sportskor, avancerade sportskor, tofflor och andra inneskor samt skodon med tåhätteförstärkning, som har ursprung i Kina och som klassificeras enligt ett antal olika nummer i Kombinerade nomenklaturen (artikel 1 i den [omtvistade] förordningen). Den slutgiltiga antidumpningstullsats som skulle tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, fastställdes till 16,5 procent för de skor som sökandena tillverkar. Enligt artikel 3 i den [omtvistade] förordningen ska denna tullsats tillämpas i två år.

34 Vad beträffar den berörda produkten gäller följande. Rådet bekräftade kommissionens bedömning (se punkt 18 ovan) avseende att avancerade sportskor borde uteslutas från definitionen av densamma, medan barnskor borde ingå däri (skälen 19 och 25 i den [omtvistade] förordningen). Rådet avslog däremot begäran som avsåg att sex typer av skor, däribland skor med patenterad teknologi, skulle uteslutas från definitionen för den berörda produkten. Vad avser denna kategori av skor påpekade rådet att en patenterad teknologi inte i sig innebär att produktens karaktär som vanliga skor ändras i betydande utsträckning. Dessa skor konkurrerar således ändå med gemenskapens tillverkning av den berörda produkten (skäl 37 i den [omtvistade] förordningen).

35 I skäl 44 i den [omtvistade] förordningen påpekade rådet, vad gäller representativitet för urvalet av kinesiska tillverkare, att de företag som ingick i urvalet svarade för mer än 12 procent av den export till gemenskapen som de tillverkare som hade samarbetat i undersökningen haft. Eftersom det inte föreskrivs någon tröskel avseende representativitetsnivån i artikel 17 i grundförordningen, är urvalet representativt i den mening som avses i denna bestämmelse.

36 Rådet anförde även, i skäl 46 i den [omtvistade] förordningen, att den metod som tillämpades syftar till att göra urvalen så representativa som möjligt, och att inom den största representativa exportvolym som rimligen kan undersökas inkludera företag med representativ försäljning på hemmamarknaden.

37 Vad gäller urvalet av gemenskapstillverkare avvisade rådet, i skälen 53–59 i den [omtvistade] förordningen, all kritik mot urvalets representativitet, och bekräftade följaktligen den bedömning som kommissionen gjorde i förordningen om preliminär tull (se punkt 24 ovan).

38 I skälen 60–65 i den [omtvistade] förordningen uttalar sig rådet om de frågor som har samband med de ansökningar, som kommissionen inte har prövat, om beviljande av marknadsekonomisk status vilka framställts av flera företag.

39 I dessa skäl anges att den omständigheten att kommissionen inte besvarade var och en av de ansökningar som hade framställts till den i detta hänseende, inte utgör ett åsidosättande av grundförordningen. Detta är tvärtom förenligt med artikel 17. Den stickprovsmetod som avses i denna artikel är även tillämplig i en situation där ett stort antal berörda företag ansöker om beviljande av antingen marknadsekonomisk status eller individuell behandling. Till följd av det ovanligt stora antalet ansökningar som framställts av de berörda företagen i förevarande fall hade administrationen inte något annat val än att endast granska ansökningar från de företag som ingick i urvalet, för att kunna uppfylla kraven på att det ska göras en så individuell bedömning som möjligt av akten samtidigt som de obligatoriska fristerna ska iakttas. Detta innebar att den vägda genomsnittliga marginalen som beräknats för alla företag som ingick i urvalet tillämpades på de företag som inte ingick i urvalet. Det följer härav att de invändningar som framställdes under det administrativa förfarandet, vilka avser att dumpningsberäkningen inte är representativ, likaså saknar fog.

40 Dessa överväganden gäller även för ansökningarna om beviljande av individuell behandling.

41 Vad gäller definitionen av gemenskapsindustrin påpekade rådet, i skäl 157 i den [omtvistade] förordningen, att samtliga klagande hade samarbetat vid undersökningen. De fullständiga skadeformulären skickades endast till de gemenskapstillverkare som ingick i urvalet, vilket följer av stickprovsförfarandets natur (skäl 158 i den [omtvistade] förordningen).

42 Vad beträffar den nivå som de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna ska uppnå för att undanröja skadan hänvisar rådet, i skäl 292 i den [omtvistade] förordningen, till den bevisning som gemenskapsindustrin lade fram efter det att de preliminära tullarna hade införts. Denna bevisning avser att styrka att den vinstmarginal på 2 procent som fastställdes i förordningen om preliminär tull (se punkt 26 ovan) borde omprövas. På denna grund fastställde rådet vinstmarginalen till 6 procent av gemenskapsindustrins omsättning, och angav att gemenskapsindustrin hade uppnått en sådan vinstmarginal med avseende på skor som inte är föremål för skadevållande dumpning.”

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

10 Klagandena väckte talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen, vid förstainstansrätten, genom ansökan som inkom till dess kansli den 28 december 2006. Kommissionen ansökte om att få intervenera i målet till stöd för rådets yrkanden genom ansökan som inkom till samma kansli den

26 mars 2007. Även CEC ansökte om att få intervenera i målet till stöd för rådets yrkanden, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 april 2007. Kommissionens och CEC:s interventionsansökningar bifölls genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning den 2 augusti 2007.

11 Till stöd för sin talan åberopade klagandena åtta grunder, nämligen

— åsidosättande av artikel 2.7 b och artikel 9.5 i grundförordningen, samt åsidosättande av likabehandlingsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar,

— åsidosättande av artikel 2.7 c och artikel 18 i grundförordningen samt åsidosättande av rätten till försvar,

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 5.4 i grundförordningen,

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artiklarna 1.4, 2 och 3 i grundförordningen,

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen samt av artikel 253 EG,

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen samt av artikel 253 EG,

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen, samt

— en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 9.4 i grundförordningen.

12 Tribunalen underkände de två första grunderna och fann i punkterna 77 och 78 i den överklagade domen att, vid tillämpning av ett stickprovsförfarande, grundförordningen inte tillerkänner de företag som inte ingår i det aktuella urvalet en ovillkorlig rätt att få en individuell dumpningsmarginal beräknad. Huruvida en sådan begäran beviljas beror, enligt tribunalen, nämligen på kommissionens beslut om tillämpningen av artikel 17.3 i grundförordningen. Tribunalen ansåg att beviljandet av marknadsekonomisk status eller individuell behandling enligt artikel 2.7 b i grundförordningen nämligen endast syftar till att fastställa metoden för att beräkna normalvärdet vid beräkning av de individuella dumpningsmarginalerna. Kommissionen var därför inte skyldig att granska ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, som lämnats in av de företag som inte ingår i urvalet, om kommissionen med tillämpning av artikel 17.3 i grundförordningen kommit fram till att det skulle bli orimligt betungande och det skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid om individuella dumpningsmarginaler beräknades. I punkt 92 i domen tillade tribunalen att då kommissionen mot bakgrund av det ovan anförda inte begått något misstag när den underlät att granska klagandenas ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, kunde klagandena inte åberopa att den frist om tre månader som föreskrivs i artikel 2.7 c i grundförordningen hade överskridits, eftersom denna frist avser fall där kommissionen är skyldig att granska nämnda ansökningar.

13 Tribunalen underkände vidare den tredje grunden i punkt 112 i den överklagade domen, med motiveringen att gemenskapstillverkarnas intygande om att de stöder klagomålet räcker för att visa att det finns stöd för detsamma i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen. Vidare fann tribunalen i punkterna 114 och 118 i samma dom att det inte fanns något som hindrade kommissionen från att inom ramen för undersökningen beakta bevisning som samlats in innan densamma inletts och att den omtvistade förordningen antogs inom den femtonmånadersfrist som föreskrivs i grundförordningen.

14 Vad gäller den fjärde grunden om en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artiklarna 1.4, 2 och 3 i grundförordningen, underkände tribunalen denna, med motiveringen att institutionerna hade definierat den berörda produkten på ett korrekt sätt i förordningen om preliminär tull och i den omtvistade förordningen. I punkt 156 i den överklagade domen underkände tribunalen även den femte grund som klagandena hade åberopat till stöd för sin talan, genom vilken de sistnämnda i huvudsak bestred att det urval av tillverkare/exportörer som hade använts vid tillämpningen av artikel 17 i grundförordningen var representativt samt ifrågasatte den omtvistade förordningens motivering i detta avseende.

15 I bland annat punkt 164 i den överklagade domen kom tribunalen, vad gäller den sjätte grunden, fram till att kommissionen hade tillgång till de uppgifter som var nödvändiga för att kunna göra urvalet av

gemenskapstillverkare på grundval av de kriterier som enligt kommissionen var de mest relevanta. Eftersom klagandena inte hade bestritt kriteriernas relevans, fann tribunalen att deras argument avseende hur urvalet gjordes inte kunde godtas. I punkt 173 i den överklagade domen kom tribunalen vidare fram till att klagandenas påståenden, att två italienska företag ska ha lämnat in felaktiga uppgifter, mot denna bakgrund endast kunde anses vara relevanta om uppgifterna föranledde att de faktorer som rådet beaktade vid fastställandet av skadan borde ifrågasättas.

16 Vad beträffar den sjunde grunden för talan som avser en uppenbart oriktig bedömning av gemenskapsindustrins svaga exportresultat fann tribunalen, i punkt 192 i den överklagade domen, att rådet korrekt angett, i skäl 224 i den omtvistade förordningen, att huvuddelen av gemenskapstillverkningen var avsedd för gemenskapsmarknaden och att exportresultaten följaktligen inte kunde ha vållat gemenskapsindustrin betydande skada. Tribunalen fann vidare i punkt 196 i den överklagade domen att verkningarna av importen från tredjeland inte påverkade orsakssambandet mellan den dumpade importen och den skada som vållats gemenskapsindustrin. Om institutionerna konstaterar att importen av en produkt, som till dess varit föremål för kvantitativa restriktioner, ökar efter det att restriktionerna upphört att gälla, kan de, enligt vad tribunalen fastställde i punkt 199 i samma dom, ta hänsyn till denna ökning vid sin bedömning av den skada som vållats gemenskapsindustrin. Tribunalen slog slutligen fast i punkt 200 i nämnda dom att institutionerna hade tagit hänsyn till flera aspekter avseende skadan och orsakssambandet som inte endast var hänförliga till det sista kvartalet i undersökningsperioden, utan även till skadeundersökningsperioden.

17 Slutligen underkände tribunalen även den åttonde grund som klagandena åberopat till stöd för sin talan. Genom denna grund gjorde klagandena gällande att rådets bedömning, i den omtvistade förordningen, av vilken nivå de slutgiltiga antidumpingstullarna skulle uppnå för att undanröja skadan var uppenbart oriktig. I punkt 208 i den överklagade domen fann tribunalen att rådet inte hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när det grundade sin bedömning på den vinstmarginal som gemenskapsindustrin haft för andra skor än dem som var föremål för undersökningen, eftersom dessa skor var tillräckligt lika den berörda produkten.

Parternas yrkanden

18 Klagandena har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen i den mån tribunalen inte ogiltigförklarade den omtvistade förordningen och i den mån den förpliktade klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet vid tribunalen,

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna såväl i överklagandeförfarandet som i förfarandet vid tribunalen.

19 Rådet har yrkat att domstolen ska

— i första hand ogilla överklagandet,

— i andra hand återförvisa målet till tribunalen, och

— i tredje hand ogilla talan och under alla omständigheter förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande förfarande.

20 Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas och att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

21 Till stöd för sitt överklagande har klagandena åberopat nio grunder. Den första grunden avser felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artiklarna 2.7 och 9.5 i grundförordningen. Genom den andra grunden har klagandena gjort gällande felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 2.7 c i grundförordningen och bristande motivering av tremånadersfristen, såsom denna har tillämpats på ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling från de kinesiska företag som ingick i urvalet. Den tredje grunden avser felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 2.7 c, såvitt avser samma frist, såsom denna tillämpats på klagandenas ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling. Genom den fjärde grunden hävdas att bevisningen har missuppfattats, att motiveringen är bristfällig och att det skett en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artiklarna 3.2, 3.5, 3.6, 4.1 och 5.4 i samma förordning. Den femte grunden avser felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 6.1 i nämnda förordning. Övriga fyra grunder som åberopats till stöd för överklagandet gäller tribunalens slutsatser avseende gemenskapsindustrins skador och avser för det första felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 3 i grundförordningen och missuppfattning av bevisningen, för det andra felaktig rättstillämpning vad gäller utredningsmyndighetens skyldighet att noggrant och opartiskt pröva samtliga relevanta omständigheter, för det tredje åsidosättande av artikel 253 EG och för det fjärde felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artikel 3.7 i grundförordningen.

Grunder avseende felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av artiklarna 2.7 och 9.5 i grundförordningen

22 De tre första grunderna för överklagandet ska prövas gemensamt då de avser påstådda felaktigheter i den omtvistade förordningen vad gäller klagandenas ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling.

Parternas argument

23 Genom den första grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 2.7 c och 9.5 i grundförordningen, genom att finna att institutionerna inte var skyldiga att pröva klagandenas ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling och att institutionerna inte heller var skyldiga att beakta dessa på ett eller annat sätt. Om kinesiska tillverkare och exportörer kan visa att de uppfyller villkoren i dessa bestämmelser ska de, enligt klagandena, behandlas som om de var etablerade i en annan stat än den där tillverkare som inte uppfyller dessa villkor är etablerade, det vill säga en stat där marknadsekonomi inte råder. Bestämmelserna kan per definition endast tillämpas individuellt, eftersom de medför att det görs en karakterisering av de ekonomiska villkor som varje individuellt företag är verksamt under. Klagandena anser att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den inskränkte deras ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling till en ansökan om att beviljas en enskild dumpningsmarginal i den mening som avses i artikel 17 i grundförordningen. Under alla omständigheter ansökte de om erkännande av att de är verksamma i ett ”Kina med marknadsekonomi” och att de därför ska beviljas den vägda genomsnittliga dumpningstullsats som är tillämplig på tillverkare som är verksamma under sådana villkor. Enligt klagandena gjorde tribunalen dessutom en felaktig rättstillämpning då den fann att institutionerna med framgång kunde göra gällande att antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling var så stort att institutionerna skulle ha hindrats från att avsluta undersökningen i tid om de prövade dem.

24 Vad gäller den andra grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att inte pröva deras påstående att institutionerna åsidosatte artikel 2.7 c i grundförordningen genom att inte inom tre månader från det att undersökningen hade inletts fatta

beslut om ansökningarna om marknadsekonomisk status eller individuell behandling från de kinesiska tillverkare som ingick i urvalet. Då tribunalen inte angav några skäl för sina slutsatser åsidosatte den sin motiveringsskyldighet.

25 Med den tredje grunden har klagandena hävdat att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att komma fram till att klagandena inte kunde åberopa artikel 2.7 c i grundförordningen till stöd för sina egna ansökningar om marknadsekonomisk status, med motiveringen att tremånadersperioden ”avser de fall då kommissionen är skyldig att undersöka” ansökningarna om marknadsekonomisk status eller individuell behandling.

26 Enligt rådet består den första grunden av en upprepning av den grunden såsom den åberopades i första instans och vilken underkändes av tribunalen. Rådet anser att det är utrett att de exportörer som inte ingick i underlaget och vars ansökan om marknadsekonomisk status inte beviljats med stöd av artikel 17.3 i grundförordningen inte kan beviljas en enskild dumpningsmarginal, oavsett om exportören är etablerad i en stat med marknadsekonomi eller inte. I fall med stater där marknadsekonomi inte råder, syftar en ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling följaktligen till att ge de företag som ingår i urvalet, eller dem vars ansökan beviljats med stöd av artikel 17.3, möjlighet att ges en enskild dumpningsmarginal. Klagandena har under alla förhållanden inte begärt att beviljas en enskild dumpningsmarginal eller en individuell tullsats i första instans, varför deras argument saknar relevans.

27 Kommissionen har erinrat om att klagandenas huvudsakliga argument går ut på att hävda att prövningen av ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling från de aktörer som inte ingår i urvalet kan vara lämplig även då aktörerna inte beviljas en enskild dumpningsmarginal. Klagandena hävdar enligt kommissionen att en sådan undersökning skulle kunna vara lämplig om de berörda aktörerna följaktligen kunde komma i åtnjutande av den (genomsnittliga vägda) tull som tillämpas på de aktörer som ingår i urvalet och som har beviljats marknadsekonomisk status eller individuell behandling. Tribunalen fann dock, vilket klagandena inte har invänt mot, att detta inte var möjligt i förevarande fall. Klagandena har enligt kommissionen inte fört något resonemang som kan motivera att institutionerna skulle vara skyldiga att utvärdera varje ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling även då de beslutar att använda sig av stickprovsmetoden. Tribunalen påstås ha gjort en felaktig tillämpning av en sådan skyldighet.

28 Rådet och kommissionen har beträffande den andra grunden i huvudsak gjort gällande att den ska avvisas, eftersom den utgör en ny grund som åberopats för första gången vid överklagandet.

29 Rådet anser beträffande den tredje grunden att den aktuella tremånadersfristen uttryckligen är tillämplig på ”frågan om tillverkaren uppfyller kriterierna för marknadsekonomisk status”. När frågan inte prövas är tremånadersfristen inte tillämplig. Enligt kommissionen var institutionerna inte skyldiga att pröva klagandenas ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling av samma skäl som åberopats för att bemöta den första grunden för överklagandet. Det saknas därför stöd för denna grund.

Domstolens bedömning

30 I artikel 2.7 a i grundförordningen anges att i fråga om import från länder utan marknadsekonomi ska normalvärdet, med avvikelse från de regler som föreskrivs i artikel 2.1–2.6 i densamma, i princip bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredjeland med marknadsekonomi.

31 Enligt artikel 2.7 b i grundförordningen ska emellertid, i fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från bland annat Kina, normalvärdet bestämmas i enlighet med artikel 2.1–2.6 i densamma om det, på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som

är föremål för undersökningen och i enlighet med de kriterier som anges under c i samma artikel, visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna vad gäller produktion och försäljning av den berörda likadana produkten.

32 Domstolen betonar att bevisbördan ligger på den tillverkare som vill erhålla marknadsekonomisk status enligt artikel 2.7 b i grundförordningen. I artikel 2.7 c första stycket i grundförordningen anges nämligen att en sådan tillverkares ansökan måste innehålla tillräcklig bevisning, såsom denna specificeras i sistnämnda bestämmelse, för att tillverkaren är verksam under marknadsmässiga förhållanden. Följaktligen åligger det inte unionsinstitutionerna att bevisa att tillverkaren inte uppfyller de villkor som föreskrivits för att tillerkännas sådan status. Däremot åligger det nämnda institutioner att bedöma huruvida de uppgifter som lämnats av tillverkaren är tillräckliga för att bevisa att villkoren i artikel 2.7 c första stycket i grundförordningen för att beviljas marknadsekonomisk status är uppfyllda, och det åligger unionsdomstolen att pröva huruvida något uppenbart fel begåtts vid denna bedömning.

33 Såsom framgår av punkt 14 i den överklagade domen gav klagandena kommissionen den information som erfordras enligt artikel 5.1 a i och 5.1 e i meddelandet om att ett förfarande inletts för att kunna beviljas marknadsekonomisk status eller i vart fall individuell behandling. Unionsinstitutionerna gjorde inte någon individuell prövning av dessa ansökningar.

34 Det följer nämligen av skäl 61 i den omtvistade förordningen att de berörda institutionerna, med hänvisning till artikel 17 i grundförordningen, ansett att exportörerna inte kan ges individuell bedömning med hänsyn till stickprovsförfarandemetodens natur. Vidare klargjordes i samma skäl att antalet ansökningar om marknadsekonomisk status och individuell behandling var så stort att det administrativt sett var omöjligt att behandla varje ansökan individuellt, såsom sker i vissa andra fall. Unionsinstitutionerna ansåg att det under dessa omständigheter var rimligt att den vägda genomsnittliga marginal som beräknats för samtliga de företag som ingick i urvalet även tillämpades på alla de företag som inte ingick i urvalet.

35 I punkterna 72–80 i den överklagade domen underkände tribunalen klagandenas argument, att kommissionen enligt grundförordningen är skyldig att granska varje enskild ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som inkommer från en aktör i ett land utan marknadsekonomi. I punkt 78 i den överklagade domen slog tribunalen således fast att kommissionen inte var skyldig att granska ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, som lämnats in av företag som inte ingår i urvalet, om kommissionen med tillämpning av artikel 17.3 i nämnda förordning kommit fram till att det skulle bli orimligt betungande och att det skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid om individuella dumpningsmarginaler beräknades.

36 Tribunalen gjorde emellertid en felaktig rättstillämpning då den fann att kommissionen inte var skyldig att granska ansökningar om marknadsekonomisk status enligt artikel 2.7 b och c i grundförordningen som lämnats in av företag som inte ingår i urvalet.

37 Domstolen påpekar, för det första, att artikel 2.7 i grundförordningen ingår bland de bestämmelser i nämnda förordning som enbart gäller fastställande av normalvärdet. Artikel 17 i samma förordning däremot, som avser stickprov, ingår bland de bestämmelser som bland annat gäller tillgängliga metoder för att fastställa dumpningsmarginaler. Det rör sig således om bestämmelser med olika innehåll och syfte.

38 För det andra framgår kommissionens skyldighet att pröva en ansökan från en aktör som önskar beviljas marknadsekonomisk status uttryckligen av artikel 2.7 b i grundförordningen. I den bestämmelsen fastställs nämligen skyldigheten att bestämma normalvärdet i enlighet med punkterna 1–6 i samma artikel, om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkarna. En sådan skyldighet

att fastställa de ekonomiska förhållanden som varje tillverkare är verksam under, i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten, är inte villkorad av på vilket sätt dumpningsmarginalen beräknas.

39 För det tredje ska beslut om huruvida tillverkare uppfyller kriterierna i artikel 2.7 c för att beviljas marknadsekonomisk status enligt artikel 2.7 c andra stycket i grundförordningen fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts.

40 Överklagandet ska således bifallas på de tre första grunder som klagandena har åberopat till stöd för sitt överklagande, i den mån de avser åsidosättande av artikel 2.7 i grundförordningen. Den överklagade domen ska därför upphävas utan att övriga grunder för överklagandet behöver prövas.

Prövning av talan i första instans

41 Enligt artikel 61 i stadgan för Europeiska unionens domstol ska domstolen, om överklagandet är välgrundat, upphäva tribunalens avgörande. I ett sådant fall kan domstolen själv slutligt avgöra tvisten, om denna är färdig för avgörande. Så är fallet i förevarande mål.

42 Det följer för det första av punkterna 36–40 i förevarande dom att kommissionen borde ha prövat de dokumenterade ansökningar som klagandena, med stöd av artikel 2.7 b och c i grundförordningen, tillställde den för att beviljas marknadsekonomisk status inom ramen för det antidumpningsförfarande som den omtvistade förordningen avser. Domstolen konstaterar vidare att det inte kan uteslutas att en sådan prövning hade kunnat leda till att klagandena påfördes en annan slutgiltig antidumpningstull än den på 16,5 procent som är tillämplig på dem enligt artikel 1.3 i den omtvistade förordningen. Det följer nämligen av samma bestämmelse att en slutgiltig antidumpningstull på 9,7 procent påfördes den enda kinesiska aktören i urvalet som beviljats marknadsekonomisk status. Om kommissionen hade kommit fram till att marknadsekonomiska förhållanden även rådde för klagandena borde dessa, om det inte var möjligt att beräkna en individuell dumpningsmarginal, såsom framgår av punkt 38 i denna dom, emellertid också ha kommit i åtnjutande av sistnämnda antidumpningstull.

43 Under dessa omständigheter ska den omtvistade förordningen ogiltigförklaras såvitt avser klagandena.

Rättegångskostnader

44 Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna[*] ska domstolen, när överklagandet bifalls och domstolen själv avgör tvisten, besluta om rättegångskostnaderna. [*I artikel 122 i den svenska versionen av domstolens rättegångsregler föreskrivs endast följande: ”När överklagandet avvisas eller slutlig dom avkunnas, skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna.” Jämför även artikel 148 i den svenska versionen av tribunalens rättegångsregler. Övers. anm.] Enligt artikel 69.2 i samma regler, som enligt artikel 118 i desamma ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna föreskrivs att medlemsstater som har intervenerat ska bära sina rättegångskostnader. Domstolen kan enligt artikel 69.4 tredje stycket i desamma besluta att även andra intervenienter än dem som nämns i föregående stycken ska bära sina rättegångskostnader.

45 Eftersom klagandenas överklagande har bifallits och den omtvistade förordningen ogiltigförklarats i den mån den berör klagandena, ska rådet förpliktas att ersätta klagandenas rättegångskostnader både i första instans och inom ramen för förevarande mål, i enlighet med deras yrkanden. Kommissionen och CEC ska vidare bära sina respektive rättegångskostnader både i första instans och inom ramen för förevarande mål.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 4 mars 2010 i mål T-401/06), Brosmann Footwear (HK) m.fl. mot rådet, upphävs.

2) Rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import ogiltigförklaras, såvitt den avser Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd och Risen Footwear (HK) Co. Ltd.

3) Europeiska unionens råd ska ersätta de rättegångskostnader som förorsakats Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd och Risen Footwear (HK) Co. Ltd i såväl första instans som inom ramen för förevarande mål.

4) Europeiska kommissionen och Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) ska bära sina egna rättegångskostnader i såväl första instans som inom ramen för förevarande mål.

Underskrifter